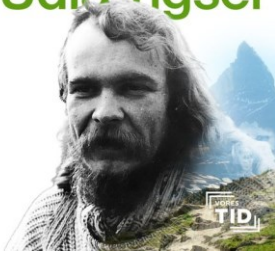

Udlængsel

Transskription af:

Udlængsel

Episode 1: Palle på interrail: Tætpakkede togkupeer og duften af sure tæer, parfumer og eventyr

Vært og tilrettelægger: Nikolai Sørensen

Medvirkende: Palle Bøgelund Petterson, interrailer. Anna Back Larsen, formidlingschef på Danmarks Jernbanemuseum.

Redaktør: Rikke Caroline Carlsen

Nikolai Sørensen: Med havvinden i sine blonde lokker står den unge Palle på skibsdækket og spejder ud. Året er 1985, og Palles Interrail billet har taget ham helt til havnebyen Tanger i Marokko med færgen fra Gibraltar. Med rygsækken på ryggen går den 17-årige dreng fra Odense over gangbroen og træder ind i en ny verden. Havnemolen er kaotisk. Kvarteret summer af liv. Det er et sansesammensurium af larm, dufte, farver og nye indtryk. Palle når kun at tage et par skridt, før en ung mand på knallert kommer over til ham. Den unge mand er ikke meget ældre end Palle selv, og han tilbyder at finde Palle et sted at overnatte. Overvældet af byens indtryk takker Palle ja til tilbuddet og hopper bag på den unge mands knallert. De blæser gennem tang og snoede gader, og pludselig aner Palle ikke, hvor han er længere. Den er overalt i de film, vi ser i de bøger, vi læser i musikken vi hører, og de SoMe posts, vi scroller forbi, udlængslen. Efter sommer med rejserestriktioner oplevede flere rejseselskaber rekordstor rejselyst i sommeren 2022. For vi længes ud. Det har vi altid gjort, og det vil vi blive ved med. Men hvad er det, vi længes efter? Jeg hedder Nikolai Sørensen, og i den her episode tager jeg dig med på interrail. Interrailbilletten har sendt tusinder af håbefulde unge danskere rundt på Europas togs Skinner på jagt efter eventyr og fest. Men hvilken oplevelse har det egentlig været, og hvad har det betydet for de unge, der tog afsted? Det vil jeg finde ud af i dag, hvor jeg tager tilbage til en af interrailbillettens storhedstider i 1980'erne. Jeg tager en togtur med Palle Bøgelund Petterson, der i en alder af bare 17 år tog på interrail i 1985.

Nikolai Sørensen: Ej, hvor er den fed!

Palle Bøgelund Petterson: Det er jo min vest den der. Og jeg gik vitterlig rundt i den vest. Og den har været...

Nikolai Sørensen: Og så mødes jeg med Danmarks Jernbanemuseums formidlingschef Anna Back Larsen, på det, der ligner en af Europas travleste togstationer. Velkommen til udlængsel.

Nikolai Sørensen: Hej Palle.

Palle Bøgelund Petterson: Hej Nicolai.

Nikolai Sørensen: Jeg mødes med Palle på Odense Banegård og sammen går vi mod Danmarks Jernbanemuseum, hvor en helt bestemt togvogn holder og venter på os. Kommer vi indenfor,

Palle Bøgelund Petterson: Ja. Det er lige før, at minderne kommer ind. Også fordi det er ligesom at gå tilbage i tiden. Det er det.

Nikolai Sørensen: Jamen, det ser ud som om, at der er plads her. Palle og jeg sætter os til rette i en af vognens kupeer og er nu klar til at tage på interrail. Nå Palle, så sidder vi jo i den her røde DSB-vogn fra 1967, og så vidt jeg har kunnet forstå, så er det en vogn af B300-serien, som kørte en masse unge danskere på interrail ud i Europa i 70erne og 80erne. Og en af dem det var dig.

Palle Bøgelund Petterson: Ja, det var det.

Nikolai Sørensen: Vil du ikke fortælle lidt om dig selv på det her tidspunkt?

Palle Bøgelund Petterson: Jo, jeg er... På det her tidspunkt har jeg taget en et-årig handel og kontoruddannelse, og så er jeg begyndt at arbejde i Brugsen Hunderupparken inde i Odense. Men jeg er også et menneske, som havde lyst til eventyr. Absolut.

Nikolai Sørensen: Du havde en en udlængsel eller hvordan?

Palle Bøgelund Petterson: Ja, jeg havde en udlængsel, som jeg har haft i mange år, og mine forældre havde ligesom prøvet at holde mig tilbage og havde sagt, at jeg skulle tage en uddannelse, inden jeg begyndte på det der pjat.

Nikolai Sørensen: Og du er 17 år gammel, når du bestemmer dig for, at det skal være interrail. Og vil du ikke lige sætte nogle ord på hvorfor var det lige interrail på det her tidspunkt?

Palle Bøgelund Petterson: Det var helt klart noget med økonomien. Jeg kunne se, at det kunne lade sig gøre, og jeg havde ikke store summer sparet op. Det var jo småpenge, jeg havde sparet op, men det kostede ikke ret meget at få 30 dage på skinner i Europa, og der tænkte jeg der åbner sig jo virkelig mange lande og mange oplevelser. Så det havde jeg virkelig appetit på at gøre.

Nikolai Sørensen: Hvad havde du af forventninger til turen, da du sad her i en lignende kupé her?

Palle Bøgelund Petterson: Det jeg var helt tændt på, det var at møde en masse mennesker og få en masse oplevelser, og jeg var klar til også fordi jeg tog alene afsted. Jeg var klar til at åbne op for alle, der ligesom var på turen, som jeg mødte undervejs.

Nikolai Sørensen: Palle har et mål mere for rejsen, Marokko. Et år forinden havde Palles bedsteforældre fået stjålet to marokkanske sølvkander fra deres hjem. Med en 500-lap på lommen fra de håbefulde bedsteforældre har Palle derfor fået til opgave at hente et nyt par med hjem.

Palle Bøgelund Petterson: Så de havde et ønske om, at jeg kom til Marokko og fik købt nogle nye sølv-kander.

Nikolai Sørensen: Da Palle ikke ved er at de her sølv kander kommer til at lede ham ind i en meget ubehagelig situation. Men mere om det senere. Inden Palle og jeg tager togvognen ud i Europa, mødes jeg med Danmarks Jernbanemuseum formidlingschef Anna Back Larsen, der har interviewet 21 interrailere, som rejste i 70erne og 80erne. Anna. Lige nu står vi i noget, der ligner en togstation. Vil du ikke prøve at beskrive, hvor vi er?

Anna Back Larsen: Jamen, vi er i Drømmenes Kupé, som er en udstilling på Danmarks Jernbanemuseum, hvor vi viser interrailrejsen, og vi har genskabt Gare du Nord, den store station i Paris, fordi det har været et af de rejsemål, som rigtig mange interrail har valgt at tage til.

Nikolai Sørensen: Og det er virkelig lykkedes. Vi står jo her på perronen mellem to toge, der er kommet ind og nede bagerst, der har vi simpelthen Eiffeltårnet og Paris lige forude. Hvad er interrail egentlig?

Anna Back Larsen: Det er en rejseform, hvor man køber et rejsekort, et interrail kort, som gælder i oprindeligt i en hel måned til rigtig mange, især vesteuropæiske lande. Der var også nogle østeuropæiske lande med til at starte med. Det opstod i 1972. Det var dengang, at den Europæiske Jernbaneunion havde 50-års jubilæum. Til at starte med var det kun unge mennesker, der måtte der kunne købe billetten. Så det har været en helt særlig rejseform, som opstod dengang i '72.

Nikolai Sørensen: Og hvordan bliver interrail taget imod i Danmark?

Anna Back Larsen: Fra starten af bliver det taget godt imod. Der var nogle tusinde, der var afsted det første år, og det var også noget, der gav fik noget opmærksomhed i medierne. Politiken udgav en, lavede en konkurrence og skrev en del om det og har lavet en konkurrence, hvor de udloddede nogle billetter. Så på den måde var det noget, der fik en del opmærksomhed allerede fra begyndelsen.

Nikolai Sørensen: Og hvis vi prøver at forestille os alle de her forhåbningsfulde interrail, der er trådt ud på perronen på den her station, hvor vi står lige nu. Hvilke følelser og forventninger tror du så, de har haft?

Anna Back Larsen: De har været spændte, men også forventningsfulde og haft en følelse af, at nu er de endelig nået hertil. En følelse af frihed. De har selv taget den her rejse, og måske for første gang har de været på rejse alene. De har rejst sammen med nogen. Mange af dem har rejst sammen med deres venner, eller de har mødt nogle andre interrailere på vejen, så de har jo garanteret stået og været sindssygt spændte når de stiger af toget. Og hvad er det nu, vi skal opleve, og hvad venter os her?

Nikolai Sørensen: Spændingen driver også den 17 årige Palle. Og allerede på sit første lange togstræk overvældes han af nye oplevelser.

Palle Bøgelund Petterson: Det starter med et ret massivt træk ned igennem Europa, hvor målet er Jugoslavien og faktisk også Grækenland og Athen. En af de første stærke minder for mig er, at jeg sidder ude i den her gang, som der er ved siden af alle kupeerne, og der har jeg sådan et sæde man kan slå ned. Men hver gang der kommer nogen, der skal forbi, så skal man rejse sig op og så man kan aldrig få sovet sådan et sted. Der er der hele tiden, nogen skal på toilettet osv. Men så er der en kupé lige over for hvor jeg sidder, hvor jeg jo godt har lagt mærke til, at der sidder en masse tyske piger inde, og på et tidspunkt forbarmer de sig over mig, og så spørger de vil jeg ikke sove inde hos dem? Og det siger man selvfølgelig ikke nej til. Og det fede ved det var, at de der sæder kunne slås ned, så det var faktisk en stor seng det hele. Og så kom der en som en ung knægt, og det var nogle lidt ældre piger. Jeg vil tro de har været 22-23 eller sådan noget der. Bare det der med at skulle klæde sig af og lægge sig til rette med sin sovepose, det var det var... Det var rimelig voldsomt, vil jeg sige. Men mega fedt også. Og jeg kan faktisk genkalde mig mange af de dufte der var i forbindelse med det der med sådan en blanding af masser af forskellige parfumer, men så også det der med man tager sokkerne af og så en masse sure tæer og lugte og så. Og det er sådan det der lille magiske øjeblik, som jeg så tydeligt kan huske. Og der foregik jo ikke andet end bare, at vi sov. Men det var alligevel sådan, at der gik lang tid, inden jeg faldt i søvn i hvert fald ikke. Næste morgen var vi på vej videre ned mod Grækenland og kom til Athen og møder ret hurtigt en masse danskere, som jeg hænger ud med, og der kunne man så tage en færge, der sejler over til Italien. Og det er så den forbindelse, jeg tager ned til, og der husker jeg også, hvordan man faktisk sejler over om natten og den der stemning der er på dækket. For vi er rigtig mange interrailere der sover oppe øverst på dækket.

Nikolai Sørensen: Og det er fordi at de her interrailpas de har også kunne bruges til færger?

Palle Bøgelund Petterson: Ja, det kunne de faktisk til mange forskellige færger rundt omkring. Og igen den næste magiske oplevelse, som jeg sådan kan huske det var, at vi ankommer til Brindisi i Italien næste morgen og kommer ud fra havnen der og begynder at gå op i byen med rygsækken. Og der er bare en fantastisk stemning. Sådan en fantastisk morgenstemning, hvor hvor lyset er afdæmpet og skyggerne er lange fra palmerne og træerne og stemningen i byen er den der morgentunge, folk er ved at vågne og skal på arbejde. Nogle pensionerede sidder på torvet og spiller spil. Og fuglene er begyndt at fløjte i de parker, der er. Og byen er ved at vågne op. Og det er også bare virkelig en fed oplevelse at tage med sig. Og så som ung mand, som jo bare er ude for at opleve så. Så var det i hvert fald noget der gik ind under huden. Det var det.

Nikolai Sørensen: Selve tiden i toget var jo en stor del af interrail rejsen. Hvordan var togturen egentlig for de her unge interrailere.

Anna Back Larsen: Togturen har været været samlingspunktet for hele rejsen, kan man sige. Og for intervallerne. Det har været det, der har bundet det hele sammen. Og det er også det, at man har haft mulighed for at få en pause fra alle de indtryk, der har været, når man har været ude omkring i de forskellige byer eller områder eller ved stranden eller hvor man nu engang har været. Der har man kunne mulighed for at trække sig lidt tilbage på rejsen. Man har typisk mødt en masse andre interrailere når man har været afsted. Der har været nogle nogle helt klassiske tegn på interrail som f.eks. rygsæk og den her rygsæk, hvor der typisk er syet et flag på, afhængigt af hvilket land man kom fra. Og så har man fundet sammen med andre interrailere. De har sat sig sammen og fylder sikkert en del kupé op nogle gange og også tit nogle mellemgangen, fordi der har også været andre en masse andre rejsende med, så de har fyldt godt op i landskabet, og de har garanteret også været højlydte. Og hvis der har været en guitar, har de spillet på den. Så på den måde har det at der blev skabt nogle fællesskaber på tværs af lande i de her i de her tog i virkeligheden.

Nikolai Sørensen: Det lyder jo virkelig hyggeligt. Altså hvem... Vil du komme det lidt nærmere på hvad det sammenhold interrailerne havde, hvad det egentlig gik ud på?

Anna Back Larsen: Det har jo været en eller anden form for sammenhold, som har været, at man har man har haft nogen, et fælles udgangspunkt. Man har haft den her billet, og man har skulle ud at rejse med tog. Og man har været væk hjemmefra. Og for nogen har det været første gang, de har været væk hjemmefra på egen hånd og så langt væk hjemmefra. Så derfor, så har det været, der har været en naturlighed i forhold til at finde sammen, tror jeg. Og det gælder ikke kun i togene, men det gælder også, når man har mødtes på banegården. Så har man været så mange. At man egentlig har overnattet nogle gange også på banegårde, selvom det ikke var tilladt. Så har man fundet sammen og dannet nogle grupper. Og siddet sammen i flere timer og sovet sammen og sikkert også nogle gange taget videre sammen. Slået sig sammen med andre i flere dage i virkeligheden.

Palle Bøgelund Petterson: Det næste jeg kan huske det er faktisk Lissabon i Portugal. Der overnatter jeg sammen med virkelig mange interrailere. Og lige ude foran banegården er der en

fontæne eller et springvand rundt om det springvand, der ligger der en kødrand af interrailere med deres rygsække og liggeunderlag. Der kom jeg faldt i snak med to tyskere og det der med tysk. Det var for øvrigt ikke noget problem, de der to tyske fyre og jeg. Vi fortsatte faktisk med at rejse sammen. De har været sådan en 24 år, vil jeg tro, Og det gjorde vi i nogle dage og ender så op med at være nede i det sydlige Portugal. Nede i et område, der hedder Agra. Der finder vi en campingplads, hvor vi slår os ned, og hver eneste aften var der også fest, så det var ikke noget med, at det kun foregik i weekenden. Festen var en ungdoms campingplads, hvor vi godt vidste hvad det handlede om. Det var en fed tid, mens vi var der. De to tyskere, de var måske de der. De har været en 6-7 år ældre end mig, og måske var de vokset fra det. Det ved jeg ikke. De var der en nat, og så syntes de ikke, de havde lyst til at være der mere, og jeg sagde, at jeg syntes, det var et fedt sted, så jeg ville blive der. Og så mødte jeg nogle andre danskere, blandt andet en gut, der hed Jørgen, som jeg havde nogle fede oplevelser med.

Nikolai Sørensen: Jeg havde det noget at gøre med, at flere af jer havde været på på interrail rundt i Europa i forvejen. Var der noget I kunne genkende i hinanden der?

Palle Bøgelund Petterson: Det har der helt sikkert været. Og så tror jeg også mange af os jo havde allerede været af sted i længere tid, og så var man måske mættet af den slags oplevelser og havde lyst til bare at hænge ud, og det der så foregik, det var jo, at vi... Vi talte jo bare om, hvad de havde oplevet den ene og den anden og udvekslede erfaringer om alt. Så snakken gik og man hyggede sig, og om aftenen fik man også lidt alkohol og fik danset. Så det var bare den totale frihed, så det var fedt.

Nikolai Sørensen: Det lyder skønt.

Palle Bøgelund Petterson: Ja, det var det også.

Nikolai Sørensen: Når de her interrailere og så er steget ud af togene på perroner som den her, vi står på nu. Hvad gik de så ud i verden og oplevede?

Anna Back Larsen: Det har været meget forskelligt, hvad man har... Hvad de har oplevet. For mange har det været at gå på opdagelse i byerne genopdagelse de steder, man kom hen. Nogle har selvfølgelig haft et kendskab til. Hvis man for eksempel landede i Paris eller et andet sted, så har de vidst, hvad der var af seværdigheder, og andre har egentlig måske ikke været være så interesseret i seværdigheder, så de bare være interesseret i at opleve andres kulturer. Sidde og studere, sidde på en café og studere befolkningen. Nogle har haft nogle helt andre mål med rejsen. At rejse ned til en græsk ø for eksempel og simpelthen bare feste i flere uger. Så der har været forskellige udgangspunkter for rejsen.

Nikolai Sørensen: Hvad er det, tror du, der gør interrail rejsen unik?

Anna Back Larsen: Jamen, det er netop det her med, at man har købt en billet, og så har man i virkeligheden kunne rejse lige hen, hvor man ville, uden at skulle planlægge noget på forhånd. Selvfølgelig er der mange, der har planlagt noget på forhånd og også endda i detaljer. Man har jo kunnet gøre det uden at planlægge, og samtidig har man kunne se rigtig mange ting på en måned. Man har kunnet tage toget direkte ind i centrum af byerne, og så har man egentlig været der, hvor man gerne ville være.

Nikolai Sørensen: Efter flere uger rundt i Europa har Palle fået masser af eventyr og nye venskaber. Men inden turen går nordpå, skal han først til Marokko og hente to sølvkander med hjem til sine bedsteforældre.

Palle Bøgelund Petterson: Det næste er, at jeg skal over at have opfyldt det ønske, som min mormor og morfar havde; at jeg skal tage Marokko og blandt andet jo købe de her sølv kander. Jeg kommer over med færgen over Gibraltarstrædet til Tanger og der, og det er også som at komme til en helt ny verdensdel. Altså i forhold til hvad jeg har set tidligere, så er det hele også anderledes. Strøet med sådan lidt 1001 nat stemning, men også en form for kaos i havne kvarteret, som jeg ikke havde været vant til tidligere fra de andre steder jeg havde været.

Palle Bøgelund Petterson: Men jeg træder ud fra færgen der og når ikke at gå ret mange skridt før der er en ung mand som kommer over til mig og spørger om han skal hjælpe mig med at finde et sted at overnatte. Så jeg var måske lidt sådan på bar bund, og jeg tænkte, at det var en god ide. Og så kommer jeg så bagpå hans lille knallert, og så tøffer han afsted. Og så havde jeg nok kørt i et kvarters tid, og så stoppede han pludselig et sted, og så tænkte jeg okay, så er vi nået frem. Men så viste det sig, at vi var ikke nået frem til det her hostel, men til et eller andet sted, hvor han kendte nogen, der havde en butik. Nå, men jeg skulle ikke lige bruge noget. Nu kunne jeg ikke lige gå af fordi og lige kigge om der var noget spændende derinde jeg kunne bruge, så tænkte jeg nå skidt være med det. Så jeg gik ind i den her butik og hilste på de her folk der havde den. Jeg valgte de her to sølv kander, som jeg viste. Jeg havde også fået en beskrivelse af hvordan de skulle se ud, og jeg kunne også godt huske nogenlunde hvordan de skulle se ud. Og så tog jeg en kamel pisk og en eller anden marokkansk dragt og alt muligt lort.

Nikolai Sørensen: Du har hevet ned fra hylderne.

Palle Bøgelund Petterson: Ja, ja ja, jeg tænkte nå okay. Og så havde jeg fået de der 500 kroner fra min mormor og morfar, så jeg tænkte det kan jo være, at der er penge nok til det hele. Så kommer jeg op til ham med de her ting, og han kigger på det, og så siger han Jamen, her i Marokko, der foregår det sådan, at man går ind, og så forhandler man inde i et tilstødende lokale, og så bliver der lavet noget te og en eller anden marokkansk specialitet, som man kan smage. Og så sidder jeg mig derind på et tæppe på gulvet, og til min egen overraskelse, så var det ikke bare ham, der kom ind, men to andre mænd kom også ind, og så sad de der sammen med mig. Og det kom til at tage lang tid. Vi sad og drak det her te, som blev koldere og koldere i den her metal kan det. Og i krusene. Og når der er gået, som jeg følte det meget lang tid, og vi havde ikke nærmede os ret meget. Så jeg ender med at sige, at jeg tror, jeg tror jeg dropper det og det. Vi kan ikke blive enige. Det virker jo helt håbløst det her, og det skulle jeg så ikke have sagt, fordi så kunne jeg bare se. De her tre mænd

ændrer bare fuldstændig karakter. Og så sagde de så på engelsk nogle ting og det var noget i stil med, at : "We have our own ways here in Morocco and in our tradition you can not go into a shop without buying things. Now we have spent so much time on you and just to tell you, we have men here with machine guns.

Palle Bøgelund Petterson: Øh og jeg sad der og så du kan jo enten vælge at stikke en skraldlatter op, men jeg er jo alene også, så jeg tager det faktisk totalt seriøst. Og jeg blev også bange. Jeg prøver sådan på og, jeg ved ikke at samle mig på en eller anden måde. I hvert fald ender det ud med, at jeg skal ikke have alle de her ting, som jeg har taget fra i butikken. Jeg må nøjes med noget mindre. Og der var det essentielle. Det er de her sølv kerner. Det er jo det, jeg skal have med hjem. Så de her sølv kander. Og så faktisk også kamelpisken. Og jeg ved ikke hvorfor jeg ville have den kamel pisk. Men den beholder jeg også. Ja ja. Så de tre ting ender det med at vi forhandler om. Og efter noget tid, hvor vi havde fået drukket noget iskoldt te her til sidst, så blev vi enige om en pris. Og den lå på noget, der svarer til 500 danske kroner. Så det var lige præcis det, jeg kunne forestille mig også at ville betale for det. Men handlen gik igennem, og jeg gik afsted. Kom ud til ham den unge mandag, og jeg havde det faktisk ret dårligt. Sådan lidt nærmest paranoia-agtigt. Så det jeg siger til ham den unge mand jeg skal ikke. Vi behøver ikke at finde noget hostel, og det er ligemeget med det. Jeg vil bare gerne ned til havnen. Fordi jeg vidste, at skibet lå der hele dagen og først sejlede afsted om aftenen. Så der kørte han mig ned og så. Da vi så står dernede der med min rygsæk og mine pakkenelliker, så siger han så jamen han skulle have nogle drikkepenge.

Palle Bøgelund Petterson: Så havde han set, at jeg havde i min rygsæk siddende en spejder kniv. Så spurgte han om han måtte få den, og det ville jeg egentlig ikke give ham. Men jeg tror, at i en eller anden form for lettelse over at jeg var et sted, nu hvor jeg følte mig sikker. Så endte jeg med at give ham den her spejder kniv. En gammel spejder kniv. Jeg har haft det gennem mange, mange år. Den giver jeg ham. Det har jeg jo selvfølgelig fortrudt lige siden. Men det gjorde jeg. Og så smutter han afsted og. Der går ikke ret lang tid. Så slapper jeg af igen i kroppen og kigger mig omkring nede i havnen kvarteret og begynder at gå lidt rundt og ser også nogle andre rygsækrejsende, som jeg så går op til og begynder at tale til og fortæller dem min historie. Og det der med at gå over til dem, andre der havde en rygsæk på og så vildt fremmede mennesker. Det følte alligevel lidt ligesom at gå over til noget familie, ikke, sådan. Det var. Det var noget tryghedsskabende, fordi man vidste de forstod en, og de og de kunne, vi kunne identificere os med hinanden. Så det var bare fedt at være sammen med dem efter den oplevelse. Da jeg sad på færgen om aftenen, der følte jeg faktisk en stor lettelse det gjorde jeg. Det havde været en underlig oplevelse. Også i den ubehagelige ende. Og jeg har været i Afrika mange gange siden. Og jeg elsker Afrika. Så det har jo bare været den situation, som var uheldig. Og jeg var bange, og jeg følte mig virkelig alene.

Nikolai Sørensen: Hvad tror du, interrailrejsen gjorde for de første interrailere?

Anna Back Larsen: Det har haft en betydning for deres for deres liv, kan man sige på den måde, at de har... De har lært dem selv at kende på en ny måde måske i virkeligheden. De har lært Europa at kende på en ny måde. For mange af dem er Europa nok blevet en del mindre, efter de har været på sådan en rejse. Hvis de ikke har været vant til at rejse så meget i løbet af deres opvækst, og det var der ikke så mange af dem, der havde dengang. Så på den måde, så har det givet et blik på Europa. Et nyt blik på Europa, men også et nyt blik på, hvem man selv er, når man er ude i verden.

Nikolai Sørensen: Hvilken betydning får interrail rejsen for danskerne?

Anna Back Larsen: Interrail bliver et koncept, som man forbinder med frihed og ungdom og eventyr. Det her med bare at kunne tage stige på et tog og tage af sted. Det tror jeg, at rigtig mange danskere kender til, selvom de ikke selv har været afsted. Så bliver interrail en eller anden form for fællesbetegnelse for den her rejseform, hvor man bare kan tage af sted uden at planlægge det hele på forhånd.

Nikolai Sørensen: Der er virkelig sket meget, siden interrailbilletten den kom i 1972. Hvordan har interrailrejsen udviklet sig siden dengang?

Anna Back Larsen: Til at starte med var interrail jo for ungdomsgeneration, og nu er det anderledes. Men alle kan i virkeligheden købe en interrailbillet, både unge og gamle. Og så kan man købe billetter, der gælder 2 uger, 3 uger og 4 uger. Så på den måde er det blevet. Kan man sige, at konceptet er blevet mere fleksibelt, så flere har mulighed for at tage afsted.

Nikolai Sørensen: Og vi står jo på Gare du Nord lige nu som her så ud i 1974. Hvordan tror du, det ser ud i dag? Altså vrimler her med danske interrailere på de europæiske togstationer?

Anna Back Larsen: Ikke i den grad over hovedet, som der gjorde engang. Der er nok nogen. Især i sommerferien. Men måske er det ved at komme tilbage. Man ser i hvert fald en stigning i salg af billetter. Og der er jo også i tidens ånd kan man sige, at tage toget i forhold til al den her klimadebat. Så jeg tror, man kan se mange, se flere og flere, der rejser med toget. Både som interrailrejsende, men også bare som man køber en almindelig togbillet og rejser til en destination med sin familie eller med nogle venner og så rejser hjem igen. Og så er der måske også et eller andet med den her rejseform, der på en eller anden måde stadigvæk tiltaler mange. At man kan få relativt billige penge, se rigtig mange steder og bare stige på et tog og så tage af sted.

Palle Bøgelund Petterson: Turen hjemad den går så igennem Paris, hvor jeg er. Jeg tror et døgn, og så er jeg i Amsterdam et døgn og så i Tønder, der var min, min mor og min moster og hendes søster, der var. De kørte til Tønder for at hente mig der. Og. Ja, det var et meget fint gensyn. Og de syntes jeg var blevet mega tynd og havde da ikke fået noget mad. Og jeg kan alle de der moderlige bekymringer kan jeg tydeligt huske.

Nikolai Sørensen: Men vigtigst af alt, du fik sølvkanderne.

Palle Bøgelund Petterson: Sølvkanderne fik jeg med. Og de kom til at stå i min mormor og morfars fine skab. Præsenteret og alt var som det skulle være.

Nikolai Sørensen: Det hele det lykkedes.

Palle Bøgelund Petterson: Ja ja. Så det var, det var super godt. Men i dag står faktisk den ene af sølvkanderne i mit eget hjem, fordi min mormor og morfar er her ikke længere? Men den har jeg så overtaget.

Nikolai Sørensen: Det er også et godt minde.

Palle Bøgelund Petterson: Ja, supergodt minde. Absolut.

Nikolai Sørensen: Hvilken betydning har denne her interrailtur haft for dig?

Palle Bøgelund Petterson: Den har måske været startskuddet til mange andre rejser, jeg har taget efterfølgende, og det var den første længere tur jeg var på. 30 dage. Og efter den tur var jeg på nogle meget længere ture, og der var jeg, jeg cyklede norden rundt gennem Sverige og Finland og Norge på tre måneder. Jeg var rygsæksrejsende igennem Nepal og Indien og hele det område Pakistan også, og der var jeg væk i 15 måneder, og jeg har haft andre ture, hvor jeg var væk i 12 måneder. Så så jeg. Det var ligesom startskuddet til at troen på, at det kunne lade sig gøre og bare en opbygning af erfaringer, fordi det var jo det, det var. Det var, at jeg lærte en masse af den tur og altså virkelig... Jeg lærte meget.

Nikolai Sørensen: I starten beskrev du også, at du har haft den her udlængsel, faktisk siden du var helt lille. Hvordan i dag? Længes du stadig ud?

Palle Bøgelund Petterson: Ja, jamen det er jo, det er noget, der har fulgt mig alle årene, på en eller anden måde. Det er de næste 12 år efter den interrailtur der, der rejste jeg mere end jeg var hjemme faktisk. Men så fik jeg jo som så mange andre en familie og børn, og der blev stillet nogle andre krav med faste indtægter og alt, hvad der nu hører til det. Og alle de gode ting, der ligger i det også. Men jeg kan sige, at i alle årene. Der har jeg også haft den der udlængsel der. Og fra tid til anden har jeg så opfyldt den med at tage på vandretur i 14 dage. Det er en af de ting, jeg har aftalt med min familie. Det er, at en gang om året kan jeg godt tage afsted i 14 dage og opleve noget helt andet. Og det det har været, det har været nok for mig for at tilfredsstille denne her udlængsel.

Nikolai Sørensen: Da Palle tog det røde DSB-tog ud i Europa i 1985, var det med et ønske om at opleve noget nyt og møde nye mennesker. Turen blev forløsningsen på en udlængsel, han havde haft, siden han var barn. Og selvom Palle sidenhen har rejst kloden tynd, så kan man mærke, at interrailrejsen i '85 år var noget helt særligt. Her fik han nemlig troen på, at længslen kunne blive til virkelighed. Interrailrejsen åbnede Europa op for en gruppe af unge mennesker, der ikke havde det helt store rejsebudget at gøre godt med, men som længtes efter oplevelser og nye venskaber. Hvis

vi forestiller os, at den her røde togvogn, vi sidder i lige nu, er den vogn, den havde kurs sydpå, hvor ville du så gerne have, at den kørte os hen?

Palle Bøgelund Petterson: Italien. Helt sikkert Italien. Og så tror jeg, at så ville jeg koncentrere mig om Italien og ikke andet. Men tanken om at skulle rejse rundt i Italien i tog og kun være der i 30 dage, det kunne jeg virkelig godt se for mig, at det kunne blive en mega fed tur. Så jo. haha. Jeg er klar.

Nikolai Sørensen: Det er måske en fremtidig interrailtur?

Palle Bøgelund Petterson: Ja, det kunne da sagtens være. Og måske med hele familien. Det kunne da være vildt.

Nikolai Sørensen: Udlængsel er produceret af Nikolaj Sørensen fra Vores Tid, nationalmuseets mediehus med støtte fra William Demant Fonden. Redaktør er Rikke Caroline Carlsen. Lyddesign, klip og mix er leveret af Reahan Sarjou. Tak til leder af Center for Turismeforskning, Matias Thuen Jørgensen for baggrundsinformation om turisme. Du kan finde flere podcasts om historie ved at søge på Vores Tid i din podcast app.

[Vores Tid – Nationalmuseets Mediehus](#)

[Episode 1: Palle på interrail](#)

Lyddesign, klip og mix: Reahan Sarjou

Produceret af Nikolai Sørensen for Vores Tid